

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Dones forçudes

Montse Barderi ha guanyat la 52a edició del premi Prudenci Bertrana amb *La memòria de l'aigua*, un relat sobre

el destí de tres generacions de dones que reivindiquen el seu lloc al món. Però la novel·la sosté, argumenta i defensa que la literatura és salvadora. Que la ficció t'alleuja la duresa de la realitat. Una realitat que per a les dones catalanes de classe baixa era molt dura. I el que ha patit l'àvia, la Clemència, ho ha de suportar la mare, la Rosalia, i el sofriment acumulat arriba fins a la filla. La Clemència sap qui és, qui vol ser i qui estima, però no la deixen ser ni la deixen fer. Capbusseu-vos en la novel·la si voleu saber si se'n surt. La Rosalia, tenallada per les conseqüències d'un matrimoni no desitjat, ha de fugir a la ciutat per mirar de trobar el seu lloc. Us convido a submergir-vos en el seu relat, fred, fosc i rigorós, com les aigües d'una gorga. I la Núria es refugia en la literatura per reivindicar-se

Les dones de Barderi són prou forçudes i determinades per trobar la manera de lluitar per fer la seva vida

com a dona i, sobretot, desempallegar-se de la memòria de l'aigua. És a dir, que sembla que no puguis començar de zero, perquè arrossegues els dolors de les generacions passades que condicionen la teva vida. La Núria és filla de les circumstàncies que l'han precedida –les de la seva mare i les de l'àvia–, però se'n desempallega, d'aquesta memòria. Sense trair aquesta memòria té prou força per fluir lliurement la seva vida sense cap llast que l'ancori a un passat nociu. Barderi ha trenat, de manera magistral i absorbent, tres històries en una. Molt ben escrita. Amb un llenguatge suggerent, acurat i pròxim, que homenatja les generacions passades. Sobretot de dones que han patit un dolor tan gran que les ha transformat per sempre i que sovint els ha impedit estimar. Així com l'aigua sempre acaba trobant el camí per tornar al mar, les dones de Barderi són prou forçudes i determinades per trobar la manera de lluitar per fer la seva vida i que res ni ningú els ho impedeixi.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Flagel·lants

El llibre de Francesc-Marc Álvaro *Assaig general d'una revolta*, que ara fa furor i que és una illa extraordinària i plena de fruits en mig del mar de llibres que el procés independentista ha fet emergir, no és només una crítica a com aquest procés s'ha conduït per la banda catalana. És també un correctiu sever a l'actitud de l'Estat i els seus servidors durant aquests temps aflictius. Ho va haver de recordar el mateix autor en l'acte de presentació del llibre, dilluns a Barcelona. Segons Jordi Barbeta, en una crònica de l'acte, els assistents eren majoritàriament formats per "alguns dels que van engegar el procés i se n'han penedit, els que no s'han mullat mai i s'apunten al penediment i els que sempre van estar en contra del procés i els encanta assistir a cerimònies d'autoflagel·lació sobiranista per dir-los nosaltres ja us varem avisar i qui avisa no és traïdor". I els crítics amb l'Estat, on eren? Alguns se n'hi van veure però feia l'efecte que eren majora els descrits per Barbeta. Els presentadors del llibre –Màrius Carol, director de *La Vanguardia*, Jordi Bas-

“Cal recordar que Francesc-Marc Álvaro també censura l'Estat

té, d'*El món a Rac1*, i Esther Vera, de l'*Ara*– no van incidir en l'aspecte estatal. L'"autoflagel·lació" o la flagel·lació a seques és molt més rendible i satisfactòria. Jo m'afegeixo als crítics amb la trajectòria del procés –em sembla que els lectors ho deuen haver notat–, però avisin-me vostès el dia que detectin que sóc comprensiu amb l'Estat o no hi projecto prou la censura. Es pot tenir el monopoli de la força i al mateix temps la seva sàvia administració. Tan sàvia que no calgui usar-la perquè la política la faci inservible. Francesc-Marc va denunciar la injustícia de la presó dels líders independentistes,

"tots amics meus". Va haver de recordar a la concurrència que ell mateix és independentista... Si no vigila, li giraran el llibre com un mitjó, li faran dir el que no diu i convertiran el text en el cateisme de l'unionisme, del constitucionalisme o com en vulguin dir.

Ningú no parla de l'últim capítol. Que potser no han arribat fins al final? El llibre acaba de sortir, és llarg, té la lletra petita... L'autor s'hi mostra preocupat i interrogant. El procés ha fet aflorar l'anticatalanisme. El resultat de les últimes eleccions al Parlament, que va erigir Ciutadans en primera força, ¿significa que s'ha trencat el vell objectiu de "Catalunya un sol poble", tan treballat per Benet, Candel, Pujol, el PSUC i el PSC, on el catalanisme era integrador? La pregunta és inquietant. Francesc-Marc Álvaro, que no defuig cap debat, se la formula. No hi ha resposta segura. Caldrà esperar eleccions de menys temperatura anímica i també l'actitud dels partits, independentistes o no però fermament catalanistes. Estan per la feina els flagel·lants de la presentació? Francesc-Marc Álvaro els va interpel·lar.